

Князь-ть. О мой сине, сичко-то разумѣхмы отъ пріятель Волфа. — Може да е Богъ наредиль тѣй.

Графъ-ть. Азь толкова могъ да ви кажъ, какъ сега бы былъ найрадостень, да ще да мя прибере земля-та въ пазвѣ-тѣ си. Опростите ми мои любезни родители. Азь съмъ ви съгрѣшилъ много и премного, и васъ стары съмъ смъртно увредиль

Княгиня та. Мой любезный сыне, мы сичко-то добръ знаемъ, но ты неси кривъ за това.

Князь-ть. Да ся оставимъ вече отъ тойзи разговоръ, тѣй е была божія-та воля (*Вилхелмъ и священникъ-тъ дохождатъ*).

ПОЗОРИЩЕ. X.

Предни-ть, Вилхелмъ и Священникъ-ть.

Священникъ-ть. Добръ дошле свѣтлый княже, добръ дошле.

Князь-ть. Ахъ да е даль Богъ, отче светый да заварѣ радость, — но що знаѣжъ, може да е Богъ наредиль тѣй.

Сващенникъ-ть. Се, що е отъ Бога, трѣба и намъ да бѣде добро.

Князь-ть. Отче светый, азь съмъ радъ, да изволите да дойдете сутра, за да — тука предъ Геновевинъ-тъ образъ спомянь, — — — ахъ, — не могъ да изрекъ.

Священникъ-ть. Азь съмъ винаги на сѣкъ божіѣхъ службѣхъ спомянувалъ нейно-то честно име и молимъ съмъ ся Богу за нейнѣ-тѣхъ душѣхъ.